

(Prekodravsko selo, zbog stalnih poplava Drave raseljeno 1973.)

Bukevlje spava zaraslo u bazgu, drač i jorgovan, miriše nepokošena otava, idu oblaci. Niz Ogorelo Polje šuši svibanjska kiša. Lišće vrbe od fine metalne strugotine tone u gnjecavi gvaš.

Žuta Jama se širi poput mačje zjenice u tami, mreškaju se ikrasti kolobari po ustajaloj vodi. Ribe se (tamo, dolje) sjećaju filogeneze. Tišina. Dežd curi.

Zatvoreni su prozori kao sljepačke oči: u njima vazda tinja odsutnost, vlažni mir. Nigdje lica, ni dima, ni marama, ni sjene. Nigdje pod kapljom kiše otvoren topli dlan.

Ljudi su otišli, samo cvijeće i voćnjaci žive. Osuta slučajnim cvatom, jabuka mijenja raskoš za uzaludan plod. U košnicama luduju zaboravljene pčele.

Otamnjuje se pustoš rastarabljenih dvorišta: trup

bukevlje

lo posjećenoga stabla, kostur koša pocrnio pod oklopom pletera, prašan vjetar u listovima nekog crkvenog ljetopisa, skliska praznina čupa, slomljena igračka, zaustavljeni točak kolovrata na smetlištu ...

Jad konačnih seoba.

Halasov čamac nasukan na mravinjaku — posljednji škrtorječit i tmuran zapis o zlopogodi. Klokoće voda u jarku oko raskršća. Isus čuva mir podušenih ognjišta.

Odlazim, držeći nad glavom lopuhov list ko kišobran.

A smiruje se napokon kiša, svjetlost se vraća u travnatu i pustu kneževinu fazana, bezdomlje kukavice, ježev trag, zečji log. Miš koji traži izgubljen put do zida, postat će plijenom vjetruše koja lebdi u visinama, raspeta, ko križ nad svojom sjenom.

(1976.)

(Iz zbirke zapisa »SLIKE IZ PODRAVINE«)

